

Sygn. akt II K 446/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2020 roku i 11 grudnia 2020 roku

sprawy J. B. (1) syna M. i M. z domu P.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 kwietnia 2020 roku w N. rej. (...), prowadził w ruchu lądowym motocykl marki H. będąc w stanie nietrzeźwości w ilości 0,70 mg/l, 0,71 mg/l, 0,81 mg/l i 0,86 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego J. B. (1) za winnego tego, że w dniu 19 kwietnia 2020 roku w N. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej motocykl marki H. będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,70 mg/l tj. występku z art. 178 a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu J. B. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego wymierzonego oskarżonemu J. B. (1) w punkcie II wyroku zalicza okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 19 kwietnia 2020 roku do dnia 21 grudnia 2020 roku;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. wymierza oskarżonemu J. B. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 (pięciu) tysięcy złotych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego J. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 446/20	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>o.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>J. B. (1)</p>	<p>J. B. (1) 19 kwietnia 2020 roku w N. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej motocykl marki H. będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,70 mg/l</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>J. B. (1) jest właścicielem motocyklu typu cross. 19 kwietnia 2020 roku J. B. (1) postanowił przejechać się na rzeczonym pojeździe. W trakcie tej przejażdżki zorientował się, iż w motocyklu brakuje paliwa. Stąd też J. B. (1) zdecydował udać się na pobliską (...) znajdującą się przy drodze publicznej.</p>	<p>zeznania świadka P. K. k. 28, k.36-37, k.79-80</p> <p>zeznania świadka D. O. k. 38-39 k. 66</p> <p>protokół oględzin płyty DVD –R z zapisem nagrania monitoringu z kamer nasobnych funkcjonariuszy (...) K. w N. wraz z płytą k. 42-45</p> <p>pendrive z nagraniem z monitoringu ze stacją k. 72</p>		
<p>Przed tą przejażdżką J. B. (1) wypił alkohol w postaci dwóch piw. Dodatkowo dzień wcześniej oskarżony spożywał inny alkohol. Partnerka oskarżonego ostrzegła J. B. (1), aby nie jechał rzeczonym motocyklem po spożywaniu alkoholu. Pomimo tego J. B. (1) zdecydował się wsiąść na motor.</p>	<p>zeznania świadka P. K. k. 28, k.36-37, k.79-80</p> <p>zeznania świadka D. O. k. 38-39 k. 66</p> <p>protokoły badania stanu trzeźwości k. 2-3</p> <p>protokół oględzin płyty DVD –R z zapisem nagrania monitoringu z kamer nasobnych funkcjonariuszy (...) K. w N. wraz z płytą k. 42-45</p>		
<p>Po zatankowaniu motocyklu na przedmiotowej stacji paliw, J. B. (1) kontynuował jazdę rzeczonym motorem. W tym samym czasie patrol, oznakowanym samochodem policyjnym, na terenie gminy K. pełnili funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w N. D. O. i P. K.. Funkcjonariusze dostrzegli postać J. B. (1), gdy ten był</p>	<p>zeznania świadka P. K. k. 28, k.36-37, k.79-80</p> <p>zeznania świadka D. O. k. 38-39 k. 66</p>		

<p>kilkadziesiąt metrów, od rzeźzonej stacji paliw. Uwagę policjantów zwrócił typ motocykla, na którym poruszał się oskarżony, albowiem tego rodzaju pojazdy z uwagi na swoją charakterystykę nie mogą być dopuszczone do ruchu. W związku z powyższym policjanci podjęli decyzję o zatrzymaniu kierowcy. Kierujący radiowozem P. K., aby uniemożliwić J. B. (1) ucieczkę na drogę gruntową postanowił zająć mu drogę. Manewr ten policjant wykonał, w momencie gdy J. B. (1) zbliżał się już do osi jezdni.</p>			
<p>Po zajęciu drogi oskarżonemu, drugi z funkcjonariuszy D. O. niezwłocznie wybiegł z pojazdu i odebrał oskarżonemu kluczyki. Policjanci dla własnego bezpieczeństwa zdecydowali użyć wobec oskarżonego kajdanek. W momencie gdy policjanci rozpoczęli czynność rozpytywania oskarżonego, wyczuli od J. B. (1) silną woń alkoholu. W związku z powyższym zdecydowali poddać oskarżonego badaniu trzeźwości. Pierwsze badanie urzędzeniem A. wykonano o godzinie 14:46, a wynik badania wyniósł 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, badanie powtórzono 15</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1) k. 11-12, k.65, zeznania świadka P. K. k. 28, k.36-37, k.79-80 zeznania świadka D. O. k. 38-39 k. 66 protokoły badania stanu trzeźwości k. 2-3 świadczenia wzorcowania k. 4-5 protokół oględzin płyty DVD –R z zapisem nagrania monitoringu z kamer nasobnych funkcjonariuszy (...) K. w N. wraz z płytą k. 42-45</p>		

<p>minut później, kiedy to wynik pomiaru tym probierzem trzeźwości wyniósł 0,71 mg/ l alkoholu w wydychanym przez J. B. (1) powietrzu. Rzeczony miernik trzeźwości w chwili badania posiadał ważne świadectwo wzorcowania. Następnie owe wyniki postanowiono zweryfikować za pomocą urządzenia A. 2.0. Pierwsze badanie tym urządzeniem wykazało wynik 0,81 mg/l, natomiast drugie badanie wskazało, iż wydychanym przez oskarżonego powietrzu znajdowało się 0,86 mg/l.</p>			
<p>W trakcie przerw w przedmiotowych badaniach policjanci kontynuowali rozpytanie oskarżonego na okoliczność jego zachowania. W trakcie tej rozmowy J. B. (1) w sposób kategoriyczny zaprzeczył, ażeby miał spożywać alkohol na krótko przed interwencją. Oskarżony wskazał, iż wypił alkohol w domu, a dzień wcześniej także pił alkohol. Jednocześnie J. B. (1) oświadczył, iż przyjechał rzeczonym motocyklem na stację paliw.</p>	<p>zeznania świadka P. K. k. 28, k.36-37, k.79-80</p> <p>zeznania świadka D. O. k. 38-39 k. 66</p> <p>protokół oględzin płyty DVD –R z zapisem nagrania monitoringu z kamer nasobnych funkcjonariuszy (...) K. w N. wraz z płytą k. 42-45</p>		
<p>J. B. (1) ma 28 lat. Oskarżony jest kawalerem, nie mającym nikogo na utrzymaniu. Z zawodu jest on jest on</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1) k. 11-12, k.65 – jedynie w zakresie danych osobopoznawczych</p>		

<p>spawaczem i ślusarzem. W chwili obecnej oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą, z której uzyskuje przeciętny dochód w wysokości 3000 złotych miesięcznie. Oskarżony jest osobą niekaraną. Natomiast w ostatnim czasie przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie J. B. (1) był 4 razy karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, w tym za przekroczenie prędkości powyżej 40 km/h czy wyprzedzanie na przejściu dla pieszych. Oskarżony nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. Natomiast posiada on motocykl typu cross o wartości 4000 złotych oraz samochód marki B. o wartości 20000 złotych. Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ano odwykowo.</p>	<p>informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.26-27</p> <p>dane osobopoznawcze k.30</p> <p>karta karna k. 61</p> <p>zaświadczenie o stanie majątkowym k. 41</p>		
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania świadka D. O.	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka D. O.. Świadek ten jest osobą całkowicie obcą dla oskarżonego, który wiedzę o inkryminowanym zdarzeniu powziął w toku wykonywania czynności służbowych. W toku tego procesu nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, wskazujące na interes D. O. w złożeniu określonych depozycji procesowych. Przeciwnie sposób zeznań świadka wskazuje na jego duży obiektywizm. W tym względzie wypada zauważyć, iż świadek swoje zeznania ograniczył jedynie do faktów, których on sam był świadkiem, nie siląc się na żadnego rodzaju przypuszczenia czy domniemania. Nadto D. O. separował wiedzę powziętą poprzez jego bezpośrednią obserwację kierowcy, od informacji uzyskanych w toku rozpytania J. B. (1). W tym zakresie warto zwrócić uwagę, iż D. O. wskazywał jedynie na fakty, których był pewien, albowiem podał on, iż nie słyszał odgłosu silnika,</p>	

		<p>a przynajmniej tego nie pamięta, natomiast z całą kategorycznością stwierdził, iż J. B. (1) przez cały czas jego obserwacji miał nogi położone na podnóżku motocykla. Co więcej godzi się zauważyć, iż jego zeznania są jasne, spójne, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd zwrócił również uwagę, iż depozycje D. O. są koherentne z danymi przekazanymi przez P. K., który to zeznawał ponad 4 miesiące później. Brak jest również jakichkolwiek sprzeczności pomiędzy oświadczeniami wiedzy złożonymi przez D. O., a nagraniem z jego kamery nasobnej, będącym przecież dowodem o charakterze rzeczowym, którego autentyczności nie kwestionowała żadna z występujących tej sprawie stron. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał zeznania świadka D. O. za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.</p>	
Zeznania świadka P. K.	Podobnie brak było jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań złożonych przez P. K.. W tym zakresie należy powielić argumentację odnoszącą się do jego bezstronności w tej sprawie. Świadek ten nie jest bowiem w żaden		

sposób skonfliktowany z oskarżonym, a z przedmiotową sprawą zetknął się na skutek wykonywania własnych obowiązków służbowych. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż zeznania tego funkcjonariusza policji cechowała duża rzeczowość i brak nadmiernej emocjonalności. Świadek w sposób bezpośredni odpowiadał na pytania zadane przez Sąd i obrońcę oskarżonego. W swoich odpowiedziach świadek odpowiadał przekonująco, nie unikając udzielenia odpowiedzi czy też zmienianie sensu zadanego pytania. Co więcej świadek K. w sposób jednoznaczny wskazał powody podjęcia przez niego powyższej interwencji, kategorycznie zaznaczając, iż gdyby J. B. (1) rzeczywiście jedynie prowadził motor, a nie jechał nim to ów fakt nie spotkałby się z żadną reakcją ze strony policjantów. Nadto świadek w sposób pewny określił miejsce zatrzymania i jego odległość od stacji paliw. Co więcej świadek wskazał także orientacyjną prędkość oskarżonego. Jednocześnie świadek zaznaczył, iż motocyklista poruszał się po jezdni w sposób prawidłowy. Brak więc było tutaj chęci pomówienia oskarżonego czy też podkreślenia wagi całej sytuacji.

	<p>Zeznania świadka K. nie pozostawały również w jakiegokolwiek sprzeczności czy to o zewnętrznym czy wewnętrznym charakterze. Warto dodać jeszcze, iż treść zeznań P. K. nie tylko była zgodna z oświadczeniami wiedzy jego partnera, lecz także znajdowała pełne odzwierciedlenie w nagraniu z kamery nasobnej funkcjonariusza policji. Co więcej owe depozycje są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i nie naruszają one żadnych reguł logiki formalnej. Stąd też Sąd Rejonowy uznał zeznania świadka P. K. za wiarygodne. Zatem ustalając powyższy stan faktyczny Sąd w dużej mierze oparł się na omawianych oświadczeniach wiedzy.</p>	
<p>Nagranie z kamery nasobnej</p>	<p>Brak było żadnych okoliczności nakazujących zakwestionować wartość dowodową wynikającą z nagrania z kamer nasobnych funkcjonariuszy policji. W tym względzie warto zwrócić uwagę, iż jest to dowód o charakterze rzeczowym, który stanowi dowód przebiegu owej interwencji funkcjonariuszy publicznych. Nadto żadna ze stron nie kwestionowała jego autentyczności czy prób bezprawnego ingerowania w treść owego nagrania. Jednocześnie</p>	

warto zwrócić uwagę, iż w świetle dorobku doktryny procesu karnego oraz poglądów zawartych w orzecznictwie Sądu Najwyższego tego rodzaju dowód należy uznać za dopuszczalny w zakresie jakim zawiera on określone oświadczenia czy wypowiedzi osoby podejrzewanej o popełnienie przestępstwa. Co więcej przyjmuje się, iż dopuszczalne jest nawet rekonstruowanie owych oświadczeń oskarżonego za pomocą dowodów z zeznań osób, które dokonały rozpytania pod warunkiem, że osoby te nie prowadziły potem innych czynności postępowania przygotowawczego, w tym przesłuchania oskarżonego (czy wcześniej osoby faktycznie podejrzewanej w charakterze świadka), co nie zaistniało w warunkach niniejszej sprawy. Jednocześnie dowód ten nie był w żaden sposób kwestionowany przez strony tego postępowania. Sąd Rejonowy zwraca także uwagę, iż oskarżony był informowany o rejestracji interwencji przez owe kamery więc musiał zdawać sobie sprawę z konsekwencji płynących z tego faktu. Stąd też Sąd Rejonowy szereg ustaleń faktycznych poczynionych na użytek tego procesu karnego powziął właśnie z analizy tego nagrania,

	<p>będącego bardzo ważnym źródłem dowodowym, weryfikującym wersje przedstawioną przez policjantów, w zakresie oświadczeń składanych przez oskarżonego w trakcie całej interwencji, jak również jej ogólnego przebiegu.</p>	
<p>Protokoły badania trzeźwości i świadectwo wzorcowania</p>	<p>Sąd Rejonowy nie miał także żadnych wątpliwości odnośnie przydatności w realiach tej sprawy dowodu z protokołów badania trzeźwości oskarżonego jak i świadectw wzorcowania. Dokumenty te zostały sporządzone przez właściwe do tego osoby w przewidzianej przez prawo formie. Co więcej autentyczność oświadczenia oskarżonego odnośnie ilości spożytego alkoholu wynika wprost z analizy nagrania z kamer nasobnych. Warto także zauważyć, iż owe dokumenty mające istotne znaczenie w kontekście odpowiedzialności karnej J. B. (1) nie były w żaden sposób kwestionowane zarówno w zakresie formalnym czy merytorycznym przez oskarżonego i jego obrońcę.</p>	
<p>Dane osobo poznawcze Nagranie z monitoringu stacji paliw</p>	<p>Podobnie Sąd Rejonowy nie miał żadnych uwag odnośnie danych osobo poznawczych dotyczących oskarżonego J. B. (1) tj. jego karty karnej, wydruku z ewidencji kierowców</p>	

naruszających przepisy ruchu drogowego, zaświadczenia ze starostwa czy notatki o oskarżonym. Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez podmioty do tego kompetentne. Nadto żadna strona procesu nie podniosła żadnych uwag odnośnie zawartych w nich informacji. Dlatego też Sąd oceniając osobę oskarżonego wziął pod uwagę dane zawarte w tych dokumentach.

Natomiast jedynie ograniczoną przydatność miał dowód z nagrania przedstawionego przez oskarżonego. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż przedmiotowe nagranie trwa jedynie kilka sekund, i nie może dowodzić, iż oskarżony nie zdołał uruchomić pojazdu. Przede wszystkim owo nagranie obejmuje bardzo wąski obszar, przez co nie widać w jaki sposób J. B. (1) włączył się do ruchu. Ponadto nieudana próba odpalenia pojazdu bezpośrednio po tankowaniu nie oznacza, iż oskarżony nie uruchomił tego pojazdu chwile później, zwłaszcza, że typowym jest, że w sytuacji niemal całkowitego braku paliwa mogło dojść do krótkotrwałego zapowietrzenia przewodów paliwowych. W związku z powyższym przedmiotowy dowód Sąd uznał za wiarygodny,

	jednak jego przydatność należy ocenić jako bardzo ograniczoną.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1)	J. B. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, jednocześnie odmawiając złożenia wyjaśnień. Natomiast w toku rozprawy głównej oskarżony, w sposób kategoryczny wskazał, iż nie popełnił on zarzucanego mu czynu, składając w tym zakresie stosowne oświadczenia. Według złożonych przez J. B. (1) oświadczeń wiedzy w chwili zatrzymania nie jechał on rzeczony motocyklem, a jedynie prowadził go. Co więcej oskarżony przyznając, iż przyjechał na przedmiotową stację tym pojazdem, wskazał iż wówczas nie prowadził on po spożyciu alkoholu, albowiem środek ten został wprowadzony do jego organizmu, już po czynności tankowania pojazdu. Uszczegółowiając	

te wyjaśnienia J. B. (1) podał, iż wypił kupioną na stacji wódkę o pojemności 200 mililitrów, z uwagi na swój stan zdenerwowania wywołany niemożnością odpalenia tego pojazdu. Jednocześnie oskarżony podawał, iż w tym stanie próbował on uruchomić motor, jednakże czynność ta nie powiodła się z uwagi na rzeczoną awarię. Ponadto J. B. (1) wskazał w sposób kategoryczny, iż w momencie zatrzymania pojazdu przez funkcjonariuszy policji prowadził on pieszo przedmiotowy pojazd mechaniczny. Oskarżony zaprzeczył aby w momencie zatrzymania jego nogi miały spoczywać na podnóżkach tego roweru. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia J. B. (1) za całkowicie niewiarygodne i przydatne jedynie w zakresie, w jakim oskarżony podał swoje dane osobopoznawcze. W tej materii należy bowiem zważyć, iż jego depozycje procesowe są sposób zupełny sprzeczne z zeznaniami funkcjonariuszy policji D. O. i P. K.. Świadcowie ci bowiem w sposób jednoznaczny stwierdzili, iż J. B. (1) w chwili zatrzymania jechał rzeczonym motorem z prędkością około 40-50 km/h. W tym miejscu należy stwierdzić, iż powyżsi świadkowie są doświadczonymi

policjantami, pracującymi w wydziale ruchu drogowego. Z pewnością więc posiadają oni umiejętność orientacyjnego wskazania prędkości obserwowanego przez nich pojazdów. Oczywistym jest, iż wskazana przez funkcjonariusza prędkość uniemożliwia przyjęcia za prawdziwych oświadczeń J. B. (1), jakoby miałby pchać ten pojazd siłą własnych mięśni. Jednocześnie konieczne jest stwierdzenie, iż każdy z funkcjonariuszy policji w sposób zgodny (pomimo słuchania ich na różnych terminach rozpraw) wskazał, że oskarżony miał nogi cały czas położone na podnóżku motocykla, co także wyklucza wersje prezentowaną przez oskarżonego, zgodnie z którą w chwili zatrzymania miał on pchać ten motor. Wreszcie godzi się zauważyć, iż policjanci nie mieliby powodów do zatrzymywania osoby prowadzącej motocykl, który siłą rzeczy nie mógł być dopuszczony do ruchu. Prowadzenie w taki sposób rzeczonoego pojazdu byłoby bowiem irrelevantne dla realizacji norm wpływających z przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym, przez co brak byłoby powodów do zatrzymania J. B. (1). Co więcej warto dostrzec, iż gdyby wersja przedstawiona

przez oskarżonego była prawdziwa policjanci nie mieliby żadnych powodów, ażeby dokonywać tego zatrzymania w sposób tak gwałtowny jak miało to miejsce w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy. Gdyby bowiem J. B. (1) faktycznie pieszo prowadził motocykl to policjanci (przy założeniu potrzeby kontroli) po prostu zatrzymaliby się koło J. B. (1) i z pewnością nie używaliby wobec niego środków obezwładniających w postaci kajdanek. Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę na wskazania zawarte w depozycjach P. K., który zwrócił uwagę, iż motocyklach typu cross, z uwagi na wysokość umiejscowienia podnóżka nie jest możliwa jazda za pomocą odpychania się. Również pozostałe dane zawarte w depozycjach J. B. (1) nie mogą zostać uznane za wiarygodne i tym samym przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie. W pierwszej kolejności należy podnieść, iż oświadczenia oskarżonego odnośnie momentu spożywania przez niego alkoholu są w sposób jaskrawy sprzeczne z jego oświadczeniami złożonymi w trakcie rozpytywania J. B. (1), a zarejestrowanych na nagraniu z kamery nasobnej. Odnosząc się do tego dowodu należy

wskazać, iż wbrew twierdzeniom oskarżonego złożonymi w trakcie postępowania jurysdykcyjnego owa rozmowa nie toczyła się w jakiś agresywny czy nerwowy sposób. Jednocześnie w trakcie tej rozmowy oskarżony w sposób dobrowolny wskazał, iż przed jazdą wypił alkohol w postaci dwóch piw. Nadto funkcjonariusz policji zapytał wprost oskarżonego, gdzie on ten alkohol miał spożywać, a w odpowiedzi J. B. (1) jednoznacznie wskazał, iż przedmiotowe piwa pił w domu. Co więcej oskarżony kilkakrotnie na tym nagraniu podaje, iż jego dziewczyna przestrzegala go przed jazdą w stanie nietrzeźwości, co powodowało obawę oskarżonego o jej reakcje na wieść o jego zatrzymaniu. Godzi się zauważyć również, iż żaden z funkcjonariuszy nie widział przy oskarżonym jakichkolwiek opakowań po alkoholu. Co istotne oskarżony w trakcie tego nagrania przyznał, iż przyjechał on na stację paliw w stanie nietrzeźwości, co nie pozostaje obojętne w kontekście zakresu skargi oskarżyciela w tej sprawie, związanej z przyjętym przez prokuratora opisem czynu zarzuconego oskarżonemu. Wypada

także zwrócić uwagę, iż miejsce zatrzymania dzieli od stacji paliw dzieli jedynie kilkadziesiąt metrów i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest stwierdzenie, ażeby poziom alkoholu w organizmie oskarżonego uzyskał wskazaną wartość, w czasie który był przeznaczony na pokonanie owej odległości. W ocenie Sądu Rejonowego w kontekście odpowiedzialności oskarżonego nie można także przeceniać wartości dowodowej nagrania przedstawionego przez oskarżonego. Na owym nagraniu (trwającym zresztą zaledwie kilka sekund) widać jedynie, iż J. B. (1) zatankował motor i podjął dwie próby jego nieudanego odpalenia. W kontekście pozostałego materiału dowodowego w tej sprawie nie sposób jest stwierdzić, iż owo nagranie jest wystarczające do podważenia wymowy pozostałych dowodów, co implikowałoby uznanie wyjaśnień J. B. (1) za wiarygodne. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż oskarżony słuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu. Tym samym Sąd Rejonowy w N. uznał wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1) na nieszczerze, niewiarygodnie i

		<p>poczynione w celu uzyskania partykularnej korzyści w przedmiotowym procesie. Owo stwierdzenie implikowało fakt uznania tych oświadczeń wiedzy za nieprzydatnych dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy posłużył się tymi wyjaśnieniami jedynie w bardzo wąskim ich zakresie tj. odnośnie danych osobo poznawczych odebranych od J. B. (1) na początku przesłuchania w charakterze podejrzanego, potwierdzonych potem w postępowaniu sądowym.</p>	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		J. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
J. B. (1) został oskarżony o to, że 19 kwietnia 2020 roku w N. rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym motocykl marki H. będąc nietrzeźwością w ilości: 0,70 mg/l, 0,71 mg/l, 0,81mg/l i 0,86 mg/			

l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. przedmiotowego występku dopuszcza się ten to, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Już rudymetarna analiza tego przepisu każe stwierdzić, iż ów występki jest typem powszechnym, formalnym (abstrakcyjnego narażenia dla dobra prawnego), który może zostać popełniony jedynie w drodze działania. Przechodząc do wykładni tego przepisu należy wskazać, iż pojęcia stanu nietrzeźwości posiada swoją definicje legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k., zgodnie z tym przepisem ów stan zachodzi gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Nie ulega również wątpliwości, iż za prowadzenia pojazdu mechanicznego, zgodnie

z dobrem prawnym chronionym za pomocą tego przepisu może być jego użytkowanie w formie użytkowania silnika mechanicznego. Nie jest więc prowadzeniem na gruncie tego artykułu pchanie pojazdu za pomocą siły własnych mięśni, co wielokrotnie znalazło wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Natomiast za pojazd mechaniczny należy uznać każdy pojazd którego poruszanie wymaga użycia silnika, i który to pojazd służy do przemieszczania się w ruchu drogowym. Dalej jako desygnat pojęcia ruchu lądowego należy uznać zarówno poruszanie się po drogach publicznych jak też po drogach gruntowych czy też drogach leśnych. Z uwagi na brak klauzuli nieumyślności, ów występki jest typem umyślnym możliwym do popełnienia w obu postaciach zamiaru.

Przenosząc powyższe uwagi na okoliczności faktyczne niniejszej sprawy godzi się zauważyć, iż J. B. (1) wypełnił wszystkie znamiona zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe tego typu czynu zabronionego. W tej materii należy stwierdzić, iż wbrew argumentacji oskarżonego prowadził on ów motocykl (tj. jechał nim, przy użyciu

jego silnika, nadając mu kierunek i tempo jazdy). Nie ulega również wątpliwości, iż droga na której został się poruszał była drogą publiczną. Co więcej wcześniej oskarżony także poruszał się drogami leśnymi, jak i drogą publiczną (ażeby dojechać na stacje), co także ma istotne znaczenie dla wyniku tej sprawy albowiem zakres skargi oskarżycielskiej nie obejmował jedynie momentu zatrzymania oskarżonego. Warto bowiem zwrócić uwagę, iż zgodnie z treścią aktu oskarżenia, określony został jedynie dzień i miejscowość. Tym samym nie ulega żadnej wątpliwości, iż także dojazd J. B. (1) na przedmiotową stację paliw, odnośnie którego oskarżony nie kwestionował sprawności swojego pojazdu, także był objęty skargą oskarżyciela i mógł stanowić podstawę jego odpowiedzialności prawnej. Kolejno brak jest żadnych zastrzeżeń Sądu odnośnie możliwości zaklasyfikowania owego motor jako desygnatu pojęcia pojazd mechaniczny. W tym zakresie warto zwrócić uwagę, iż przedmiotowy przepis nie zawęża tego znamienia jedynie do pojazdów dopuszczonych do ruchu drogowego, a odnosi się do ich charakterystyki. I tak Sąd Rejonowy stwierdził,

iż pojazd typu cross służy do przemieszczania się, a także bez wątpienia wyposażony jest w silnik mechaniczny. Co więcej użycie tego silnika jest warunkiem korzystania z tego środka transportu. Nietrudno było także stwierdzić, iż stan oskarżonego należało zaklasyfikować jako stan nietrzeźwości. Co więcej jego wymiar prawie trzykrotnie przekroczył ową ustawową granicę dzielącą przestępstwo z art. 178a k.k. od wykroczenia z art. 87 k.w. Sąd Rejonowy zważył również, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, albowiem swoją świadomością obejmował wszystkie znamiona przedmiotowe tego występkę i pomimo tego zdecydował się rozpocząć inkryminowaną jazdę.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w N. uznał, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań, będących głównie wynikiem poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych należy stwierdzić, iż abstrahując od przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów to nawet całkowite przyjęcie wersji zaprezentowanej przez oskarżonego nie

powodowałyby jego
bezkarności. Należy
bowiem zważyć, iż J.
B. (1) podał, iż pchając
przedmiotowy motocykl
po drodze publicznej,
próbował zarazem go
uruchomić. Tym samym
nawet przyjęcie wersji
oskarżonego prowadzioby
do przyjęcia, iż w chwili
zatrzymania dopuścił się
usiłowania prowadzenia
pojazdu w stanie
nietrzeźwości, z tymże
owo usiłowanie można
ocenić jako nieudolne z
uwagi na (rzekomy) brak
przedmiotu (sprawnego
pojazdu mechanicznego)
nadającego się do
popelnienia czynu
zabronionego.

Powyższe stwierdzenia
implikowały podjęcie
przez Sąd rozważań w
kontekście karygodności
tego czynu poprzez
pryzmat normy
wypływającej z art.
1 § 2 k.k. Nie
ulega wątpliwości, iż
ustawodawca
enumeratywny katalog
kwantyfikatorów stopnia
społecznej szkodliwości
zawarł w art. 11 § 5
§ 2 k.k. Zgodnie z
tym przepisem przy
ocenie stopnia społecznej
szkodliwości czynu sąd
bierze pod uwagę rodzaj
i charakter naruszonego
dobra, rozmiary
wyrządzonej lub grożącej
szkody, sposób i
okoliczności popelnienia
czynu, wagę naruszonych
przez sprawcę

obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Przekładając powyższe na okoliczności niniejszej sprawy Sąd Rejonowy ocenił, iż zachowanie J. B. (1) było społecznie szkodliwe w sposób średni. Okolicznościami, które wpływały na intensyfikację stopnia społecznej szkodliwości były a) stan nietrzeźwości oskarżonego, który znacznie przekraczał próg rozgraniczający wykroczenie od przestępstwa, przez co w sposób znaczący zwiększył się poziom zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, b) poruszanie się oskarżonego pojazdem niedopuszczonym do ruchu, którego specyficzne właściwości (szybkość, zrywność) również zwiększały poziom zagrożenia dla przedmiotowego dobra prawnego, c) działanie sprawcy w zamiarze bezpośrednim, co także powoduje większą karygodność danego czynu od działania w zamiarze wynikowym. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż inkryminowane zachowanie J. B. (1) było społecznie szkodliwe stopniu średnim, co było wystarczające do przyjęcia karygodności czynu w

świetle materialnej
definicji przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył również, iż zachowanie J. B. (1) było zawinione w świetle normatywnej teorii winy, statuowanej w art. 1 § 3 k.k. W tej materii godzi się zauważyć, iż oskarżony jest osobą dorosłą, w pełni ukształtowana społecznie, zdającą sobie sprawę z treści normy sankcjonowanej.

Jednocześnie brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż J. B. (1) w chwili czynu miał choćby ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia czy pokierowania swoim postępowaniem. Brak również jakichkolwiek okoliczności wskazujących na atypowe upojenie alkoholowe. Sąd Rejonowy zważył także, iż J. B. (1) nie działał w staie wyższej konieczności czy jakiegokolwiek innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Co więcej był przestrzegany przed prowadzeniem pojazdu w tym stanie przez swoją partnerkę. Tym samym trzeba stwierdzić, iż czyn J. B. (1) był zawiniony, a wobec braku okoliczności limitujących stopień zawinienia, ów poziom winy Sąd określił jako wysoki.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie sposób było

zastosować wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Co prawda J. B. (1) nie jest osobą karaną, a przestępstwo które mu przypisano nie jest zagrożone karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego nie spełnione są pozostałe przesłanki tejże instytucji. Przede wszystkim nie można twierdzić, iż poziom winy oskarżonego J. B. (1) był nieznaczny. Jak już wcześniej wskazano J. B. (1) jest dorosłym, normalnie funkcjonującym człowiekiem, który doskonale zdaje sobie sprawę z bezprawności jazdy w stanie nietrzeźwości. Co więcej owa świadomość oskarżonego winna być większa z uwagi na wskazania jego dziewczyny, która napominała go aby nie jechał tym motorem po wypiciu alkoholu. Co więcej w przedmiotowej sprawie oskarżony J. B. (1) nie działał w żadnej anormalnej sytuacji motywacyjnej, choćby limitującej poziom jego zawinienia. W związku z powyższym nie można twierdzić, iż poziom jego winy był nieznaczny, czego wymaga art. 66 § 1 k.k. W tym miejscu jeszcze raz należy podkreślić, iż wobec

obowiązującej w polskim systemie prawa karnego normatywnej teorii winy jako winę należy rozumieć możliwość podniesienia prawnie relewantnego zarzutu braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających powzięty przez oskarżonego wybór – polegający na rozpoczęciu jazdy po drodze publicznej pomimo wcześniejszego spożywania alkoholu. Co więcej w ocenie Sądu wysokość stężenia alkoholu w organizmie J. B. (1) jak i kierowanie przez niego pojazdem niedopuszczonym do ruchu przeciwstawia się wskazaniu, iż owe zachowania cechowała nieznaczna społeczna szkodliwość. Nie irrelevantna jest też kartoteka wykroczeń oskarżonego, z której wynika, iż w okresie roku poprzedzającego wydanie wyroku dopuścił się on szeregu poważnych wykroczeń drogowych.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Rejonowy w N. w pierwszym punkcie wyroku uznał J. B. (1) za winnego tego, że 19 kwietnia 2020 roku w N. prowadził w ruchu lądowym

<p>po drodze publicznej motocykl marki H. będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu 0,70 mg/l tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia</p>			

<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	I	kara 8 miesięcy ograniczenia wolności	<p>Zgodnie z treścią art. 178 a § 1 k.k. prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania</p>

się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie

z która w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu.

Przekładając powyższe zasady na okoliczności faktyczne niniejszego procesu Sąd Rejonowy zważył, iż to kara ograniczenia wolności będzie stanowić adekwatny sposób reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na czyn przypisany J. B. (1) W tej mierze należało zważyć, iż wobec dotychczasową niekaralność oskarżonego, a także fakt, iż stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu w świetle funkcji retrybutywnej czy wpływania na świadomość prawną społeczeństwa nie powoduje konieczności wymierzenia oskarżonemu najsurowszego rodzaju kary. Co prawda oskarżony popełnił przed przypisanym mu czynem kilka poważnych wykroczeń drogowych, jednak ich liczba nie jest tak pokaźna aby stwierdzić, iż jedynym efektywnym sposobem oddziaływania na J. B. (1) będzie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności.

Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności byłoby karą niewspółmiernie surową, zwłaszcza, że w ocenie Sądu oskarżony posiada wszelkie przymioty uzasadniające możliwość odbycia przez niego kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Jednocześnie należało stwierdzić, iż wobec średniego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego czy braku okoliczności limitujących poziom winy sprawcy poprzestanie na najłagodniejszej karze przewidzianej w kodeksie karnym tj. grzywny byłoby nieadekwatne do okoliczności niniejszej sprawy. Co więcej tego rodzaju kara byłaby niecelowa z uwagi na konieczność wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Rozwijając to stwierdzenie należy zauważyć, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu 7 – krotnie przekroczyło ilość dopuszczalną przez ustawę prawo o ruchu drogowym, a prawie 3 krotnie ilość kwalifikującą dane zdarzenia jako

prorowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Powyższa okoliczność wskazuje, iż poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji w sposób rażąco przekraczała przeciętne zagrożenie związane z czynem zabronionym stypizowanym w art. 178 a § 1 k.k., a co gorsza owo stężenie było w fazie wzrostu. Co więcej oskarżony poruszał się pojazdem niedopuszczonym do ruchu. W ocenie Sądu stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie umniejsza w żadnym razie także stosunkowo krótki czas prowadzenia przez niego pojazdu (od chwili wyjazdu ze stacji paliw), albowiem zaniechanie dalszej jazdy było efektem przeszkody o charakterze obiektywnym tj. kontrolą drogową, która ujawniła stan nietrzeźwości oskarżonego. Nadto wymierzenie J. B. (1) grzywny jawi się także jako nieadekwatne zważywszy na jego sytuację majątkową. Z danych osobo poznawczych wynika bowiem, iż zarabia on stosunkowo niewielką kwotę pieniędzy. Nie może też przeceniać poczynionego w tej sprawie zabezpieczenia majątkowego, w kontekście dolegliwości

jakie poniósłby oskarżony w wyniku prowadzenia egzekucji z zabezpieczonej ruchomości. Z tych powodów Sąd Rejonowy uznał, iż to kara ograniczenia wolności będzie karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości występku popełnionego przez oskarżonego oraz we właściwy sposób będzie uwzględniać jego właściwości i warunki osobiste. Jak sam bowiem wskazał oskarżony jest on osobą zdrową, młodą oraz wykonującą prace fizyczną. Tym samym podjęcie przez niego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne nie będzie przekraczać jego możliwości. Sąd Rejonowy zważył także, iż wymierzenie oskarżonemu tego rodzaju kary nie uniemożliwi mu zarobkowania w postaci prowadzenia działalności gospodarczej. W tej materii należy zauważyć, iż 24 godzin pracy w stosunku miesięcznie to jedynie niecałe 6 godzin pracy w każdym tygodniu. Oskarżony prowadząc działalność gospodarczą może więc ułożyć swój grafik tak aby znaleźć czas na odpracowanie tych prac, zwłaszcza iż istnieje możliwość ich wykonywania w trakcie weekendów. Nie można też zapominać, iż kara ma stanowić pewną dolegliwość wskazującą

			<p>na nieopłacalność wchodzenia na drogę przestępstwa. Jednocześnie w okolicznościach tej sprawy brak jest powodów ażeby twierdzić, iż poziom owej dolegliwości w stosunku oskarżonego J. B. (1) był atypowy, przekraczający typowe skutki wykonania kary ograniczenia wolności, zwłaszcza mając na uwadze, iż J. B. (1) jest bezdzietnym kawalerem. Natomiast ustalając wysokość kary ograniczenia wolności Sąd Rejonowy wziął pod uwagę opisywany wyżej średni stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, w kontekście typowego stopnia społecznej szkodliwości dla tego rodzaju przestępstw. Tym niemniej wypada zauważyć, iż kara 8 miesięcy ograniczenia wolności stanowi zaledwie 1/3 ustawowego zagrożenia dla tego rodzaju kary. W związku z powyższym Sąd w punkcie I wyroku wymierzył J. B. (1) karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.</p>
J. B. (1)	II	zakaz prowadzenia pojazdów	Natomiast w punkcie II wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego J. B. (1) środek

			<p>karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W tej mierze wypada nadmienić, iż w przypadku skazania sprawcy za występki z art. 178 a § 1 k.k. Sąd zobligowany jest do wymierzenia tego rodzaju środka karnego na okres co najmniej 3 lat. W okolicznościach niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy uznał, iż w niniejszej sprawie brak jest potrzeby zastosowania wobec oskarżonego J. B. (1) wyższego niż minimalny wymiar tego środka karnego. 3 lata przerwy w prowadzeniu pojazdów i tak z pewnością stanowić będzie dla oskarżonego istotną dolegliwość, która winna uzmysłwić mu konieczność zachowania absolutnej trzeźwości w trakcie uczestnictwa w ruchu drogowym Sąd też w punkcie II wyroku Sąd wymierzył J. B. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat</p>
J. B. (1)	III	zaliczenia zatrzymania prawa jazdy	<p>Z uwagi na fakt, iż w dniu przedmiotowego zdarzenia drogowego funkcjonariusze policji zatrzymali fizycznie prawo jazdy oskarżonego, a następnie prokurator wydał postanowienie o jego prawnym zatrzymaniu, zaktualizowała się</p>

			dyspozycja art. 63 § 4 k.k. nakazująca zaliczyć na poczet orzeczonego środka karnego okres faktycznego pozbawienia oskarżonego możliwości prowadzenia pojazdów na skutek zatrzymania prawa jazdy.
J. B. (1)	IV	świadczenie na rzecz (...)	Za to w punkcie IV wyroku Sąd orzekł wobec J. B. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 złotych. Sąd Rejonowy w tej materii zdecydował ograniczyć się do ustawowego minimum przewidzianego przez art. 43 a § 2 k.k. Powodem owego ograniczenia była trudna sytuacja finansowa oskarżonego, uzyskującego niskie wynagrodzenia. Tym samym obciążenie oskarżonego wyższą kwotą mogłoby przynieść negatywne konsekwencje nie tylko dla samego oskarżonego ale również dla jego najbliższych. Nadto w ocenie Sądu wysokość orzeczonego środka karnego (stanowiącego główną dolegliwość całokształtu reakcji karnej) oraz fakt odbycia kary ograniczenia wolności będzie stanowić odpowiednią reakcję na zachowanie oskarżonego i w sposób należyty uzmysłowią J. B. (1)

			karygodność tego rodzaju czynów.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V	Natomiast w punkcie V wyroku Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego kosztami procesu, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą w przypadku gdy zapada wyrok skazujący to oskarżony musi ponieść		

przedmiotowe koszty na które składa się opłata karna oraz wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa. W ocenie Sądu w tej sprawie nie zmaterializowały się żadne okoliczności, o których mowa w art. 624 § 1 k.p.k. W szczególności charakter czynu przypisanego oskarżonemu nie pozwala na stwierdzenie, iż za zwolnieniem oskarżonego przemawiają względy słuszności. Jednocześnie sytuacja majątkowa J. B. (1) nie przeciwstawia się poniesieniu przez niego w gruncie rzeczy niezbyt wygórowanej sumy 280 złotych. Oskarżony prowadzi bowiem przynoszącą dochód działalność gospodarczą, a ponadto jest kawalerem nie mającym nikogo na swoim utrzymaniu. Stąd też poniesienie przez niego powyższych wydatków nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości. Natomiast sama wysokość tych wydatków jest odpowiednikiem wymierzonej oskarżonemu kary, a poniesione przez Skarb Państwa wydatki do 2 x 20 (ryczałt za doręczenia) złotych i 2 x 30 (ryczałt za pobranie karty karnej).

Podpis